

D A G 1

Rechtsaf de onverharde weg op.

Fluitekruid zie ik.

Uitgestrekt land.

Een Grutto hoog in de lucht.

Aan het einde van de weg: Meidoorn, koeien, iets van een huis.

Hoe verder ik in de landerijen kom, hoe lichter mijn koffer wordt.

Ik moet plassen.

Bosjes zijn er niet veel tussen landbouwgrond en weide.

Mensen ook niet.

Ik zie mijn huisje voor een week.

Bel aan bij de receptie.

Minke.

Hier zit ik goed.

Hier wil ik voorlopig niet meer weg.

Achter mij begint de stad af te brokkelen. Steen voor steen.

Bochtige smele voor de herrie

Bosbies en buntgras voor het dicht op elkaar gepakt

Draadzegge voor het altijd onder mensen zijn, de eindeloze druk.

In de avond naai ik wat lapjes aan elkaar.

Lees wat.

Blijf zo lang mogelijk buiten.

's Nachts slaap ik in de koelte.

D A G 2

‘In de stad kan de ochtend uitsluitend worden ondergaan. Er is geen dageraad, net zomin als er echte duisternis is. Er is alleen , na regen of straatvegen het geluid van de banden die over nat asfalt suizen. Hier werd ze weer rillend wakker en als een dier stak ze haar neus in de lucht. ‘

Las ik in Beer van Marian Engel.
Precies zo is het dat ik wakker word.
De dageraad die begint omdat de dageraad begint.
Niet omdat iemand dronken kotst in een portiek of rammelt met zijn sloten.

Ik drink koffie in het frisse van de morgen.
Ik zou willen dat ik kon zeggen dat ik dat met mijn benen opgetrokken in de stoel deed, maar zo ben ik niet gebouwd.
Opgetrokken benen met een kop dampende koffie ziet er uit als ultieme ontspanning.
Ik weet nog even niet hoe dat ook alweer moest.
Loop heen en weer van stoel naar stoel, naar binnen naar buiten.
Pak het ene boek, en dan het andere.
Een pen, papier. Nog een koffie.
‘blijf eens zitten mens!’

Dan leen ik een fiets en ga naar Kollum.
Wanneer ik fiets weet ik altijd of ik boos ben of niet.
Bij elke trap schreeuw ik een woord:
Trap: Kak!
Trap: Lul!
Trap: Kut!
Trap: Poep!

Op de terugweg kijk ik naar de velden.
Groet de vogels:
Hallo Kievit!
Ha eend!
Dag Grutto!

De boosheid heb ik weggefietsd. Op de weg vind ik een ei.

In de avond als alles vanzelf rustig wordt loop ik rond. Hoor de vogels, schapen, ganzen.
Van de wiekslag van ganzen houd ik het meest.
In een tent zit een meneer op een stoeltje.
Hij probeert de vogels na te doen.
Pawiet! De scholekster.

Ik ben niet goed in overdagen.
Ochtenden en avonden gaan me beter af.
Die zijn meer van mij dan van iedereen.

D A G 3

Ik houd ervan als dingen simpel zijn:
Tafel, stoel, bed.
Koffie, brood kaas.

Boek een en twee: uit
Boek drie paraat.
Maar eerst kijken naar de pinken.

De twee koetjes voorop.
Daar achteraan zes stiertjes.
In formatie lopen ze de omheining af.
Schoonzwemmers zijn het.
Op een drafje lopen ze de ene kuhr na de andere.
Hun hoeven zompend in de klei.

Vandaag hoef ik niets.
Ik zit.
Kijk.
Lees.

D A G 4

Meimaand – Bloeimand
Juni – Grasmaand.

Fiets ik heen, wordt er gemaaid. De neervallende zwadden ruiken groen en fris.
Op de terugweg is de kleur al grauwer en ruik ik de zoete geur van hooi,
lievevrouwebedstro haast.

Tussen de wiezen vliegen tureluurs, grutto's en kieviten op.

Pawiet! De scholekster.

Over de weg zwenken witte kwikstaarten.

Ik lach.

Dit is de bedoeling.

De hele dag rijden tractoren en combines af en aan.

Na het avondeten gaan ze door.

Grommend en met banen fel licht rijden ze over de landerijen.

Schemer valt. Kikkers kwaken

Eerst zijn het alleen de kikkers in 'mijn' sloot.

Maar steeds meer, steeds verder, steeds harder.

Het is een feestdag.

Zoveel hoorde ik er nooit.

Collectief kwaken ze het paarseizoen open. Echoënd over de velden.

De hele nacht rijden de trekkers en kwaken de kikkers.

Het is niet erg, want ik ben buiten.

D A G 5

Ik maak een ommetje. Zoals mijn vader vaak naar de tuin staat te kijken.
Handen op de rug.

Ik pluk bloemen. Zoals mijn moeder altijd doet, wanneer ze maar kan, tot haar oksels in het struweel.

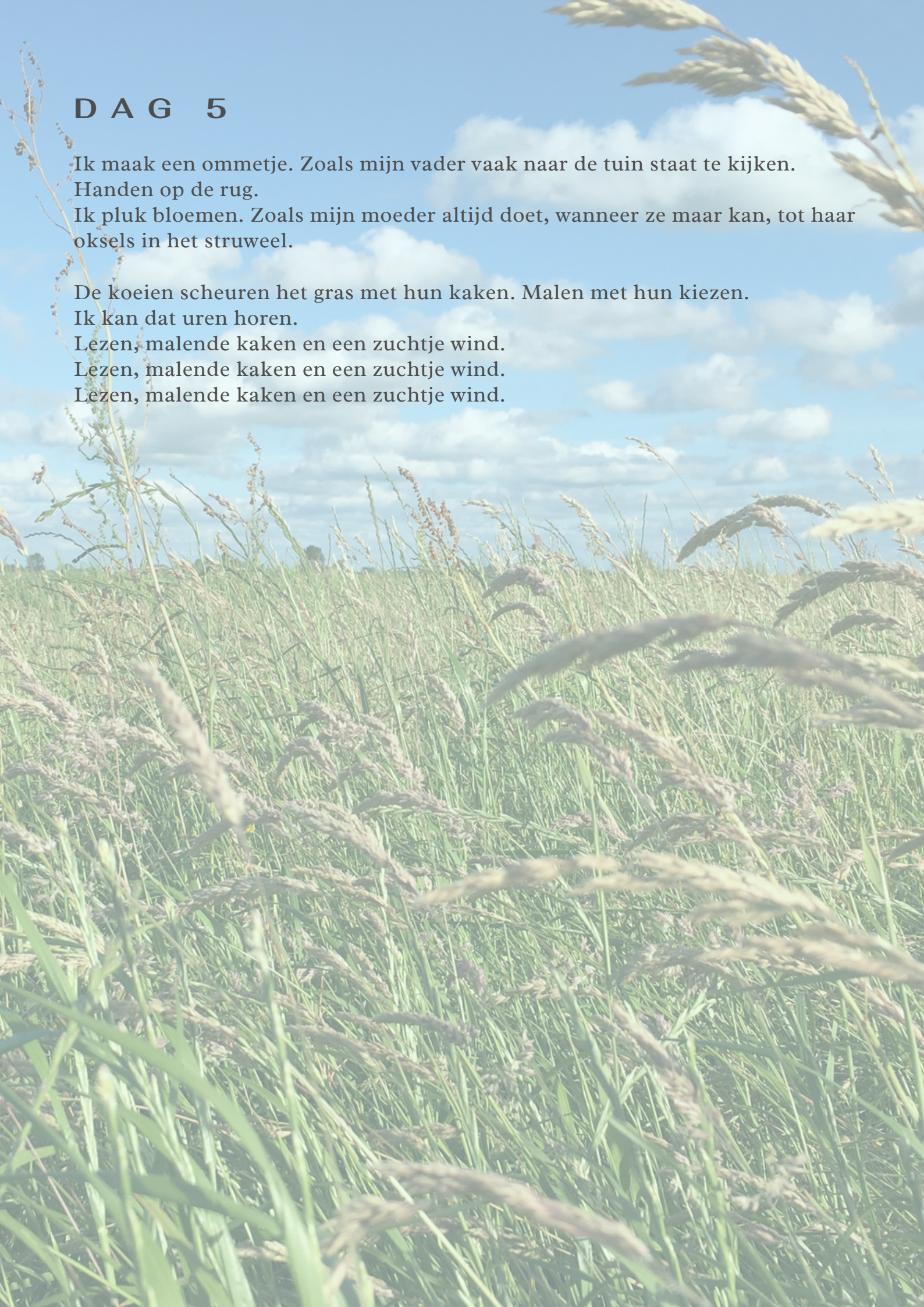
De koeien scheuren het gras met hun kaken. Malen met hun kiezen.

Ik kan dat uren horen.

Lezen, malende kaken en een zuchtje wind.

Lezen, malende kaken en een zuchtje wind.

Lezen, malende kaken en een zuchtje wind.

D A G 6

Koffie.

Ik lees het woord 'onthutsend'. Zeg het een paar keer hardop.

Ik schrijf zinnen over uit de boeken die ik lees:

'Ze ging naar binnen, beducht om de hemelse vilten stilte te verstoren. Ze vulde de theeketel met water, nerveus schrapend met de lepel langs de emmer. Ze kleepte zich aan en hoorde de schurende geluiden van haar kleren. Ze stampte haar voeten in haar schoenen en hoorde de veters langs elkaar wrijven toen ze er een strik in legde. Ze schraapte met het botermesje over het geroosterde brood. Roerde haar koffie met een rinkelend lepeltje. Niet iedereen is geschikt, dacht ze, om met stilte te leven.'

Ik voel me ontzettend, uitermate, hartstikke ongelooflijk geschikt om in stilte te leven. Ik zou niet liever willen.

In Vivian Gornick lees ik:

'Ik vertelde hem hoe ik had gehunkerd naar een leven als het zijne, maar het nooit had gehad. Dat ik me altijd onbeduidend had gevoeld, levend begraven in anonimiteit, en dat ik, hoeveel ik ook praatte, mijn gevoel van afzondering niet kon opheffen.'

Ik vertelde hem dat ik soms 's nachts zomaar wakker werd, overeind schoot en me helemaal alleen op de wereld voelde. Dat ik dan hardop vroeg: 'waar is iedereen?' en mezelf kalmeerde door op te sommen: 'Mama is in Chelsea, Marilyn is in 73rd street, mijn broer is in Baltimore. 'een meelijwekkend lijstje, zei ik tegen hem.'

Ik probeer hetzelfde te doen en zeg hardop: Rob en Hes zijn in Zutphen, Gijs is in Haarlem, Bas en Dille zijn in Castricum, Annemarie is in Zaandam, Herman en Georg zijn in Rouze.

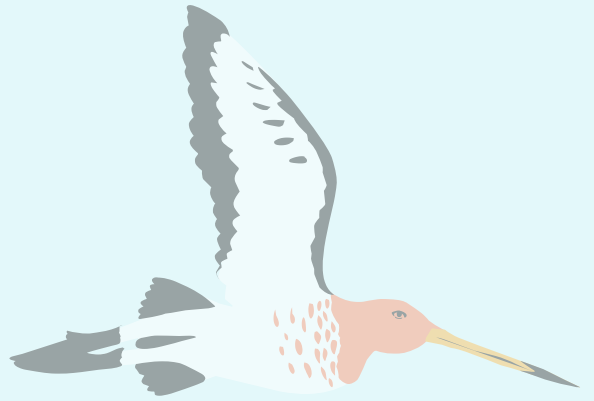
Bij mij werkt het precies andersom. Ik word er zenuwachtig, droevig en onrustig van.

Ik vraag me af of dat anders was geweest als ik het tegen de koeien had gezegd. Mijn antwoord is: ja.

Als ik opkijk is er weer ruimte.

Ik loop naar de wc.

In de bosjes ritselen vogels. Merels denk ik. Het klinkt alsof ze kranten lezen.

D A G 7

Het is nog vroeg. Damp komt uit de bekken van de pinken in het natte gras.
Ik hoor een koekoek.
Zwanen vliegen over. Het geluid van hun pennen zoveel zwaarder, potsierlijker
dan dat van ganzen.

Ik maak een lijstje met de dingen die ik voor mijn vertrek wil doen.
Vuilwatertank legen.
Vuilnis wegbrengen,
Huisje lappen. Dat soort dingen.
En ik maak een lijstje van de dingen die ik wil als ik weer thuis ben.
Ik wil de ruimte niet vergeten.
Ik wil het groen, de koeien en de weidevogels.
Het uitzicht.
Een thuis in Friesland.
Ik wil vaker wijn drinken met Minke, of koffie ook goed.
Ik wil Robert het gras horen maaien hem op zijn laarzen rond zien banjeren.
Ik wil maken, schrijven, lezen, Met grutto's, tureluurs en meidoorn om me heen.
Tegen de koeien fluister ik: Ik wil niet naar huis.